

«Hem de girar el timó del poliglòtisme». Heus ací l'afirmació rotunda que fa aquest professor d'idiomes que es diu Delfi Dalmau. Cal girar-lo perquè fins avui el poliglòtisme que hom ensenya a escoles i acadèmies és l'*actiu*, és a dir, que hom aprèn idiomes amb l'esperança de parlar i escriure perfectament dues o més llengües; hom vol penetrar els diguem-ne secrets d'uns quants idiomes, comprendre llur ànima i esdevenir la persona culta que el vulgus s'ha imaginat que és. Hom vol posseir uns quants idiomes per a poder captar la cultura feta amb tals idiomes. I les acadèmies, les escoles fan l'ensenyament dirigit a conrear aquest poliglòtisme *actiu* que és pertorbador.

Però hi ha una altra mena de poliglòtisme, dit *passiu*, més útil i que no pertorba. Es el de la persona que s'acontenta a entendre dos o més idiomes.

Tota persona veritablement culta ha de posseir amb perfecció el seu idioma nacional. En aprendre un segon o un tercer idioma les interferències minven la perfecta possessió de l'idioma nacional, apareixen els barbarismes en la primera llengua, i qui pensava millorar la pròpia cultura es troba, de fet, amb una cultura minvada. Causes? El poliglòtisme *actiu* que ha practicat. Amb el poliglòtisme *passiu* la persona veritablement culta no rep interferències idiomàtiques, i la seva natural expressió no pateix, i la seva oració i la seva escriptura resten netes de tota mena d'interferències forasteres.

Els oradors i els escriptors que s'expressen en una llengua altra que la nacional seva, no obstant tenir privilegiades condicions lingüístiques, mai no es produïxen com un natural de la llengua aliena. I els escriptors i els oradors bilingües cometen errades en tots dos idiomes, puix que l'un interfereix l'altre.

Com es veu, la tesi del professor Delfi Dalmau és interessantíssima. Doncs bé: els raonaments i la defensa del poliglòtisme *passiu* són tan rotunds i clars que el lector del seu llibre resta plenament convençut, i hom voldria que aquest problema fos resolt aviat, per tal que hi hagués «un xic més de cultura a Catalunya i al món».

CARLES SALVADOR.—*Poeta, pedagog
i gramàtic valencià.*

Madrid, 2 de marzo 1936

Sr. D. Delfi Dalmau Gener. (Ya no pongo *Delfi* porque me ha convencido plenamente el razonamiento que usted aduce en su libro «Poliglòtisme *passiu*».)

Recibí este libro y, ayer, domingo, me lo he leído de una sola sentada. Lo encuentro muy original, muy bien orientado y muy bien escrito. A mi entender, el procedimiento que usted emplea para hacer *patria chica* es muchísimo más eficaz que el político vocinglero, cuando no revolucionario, que suelen desarrollar algunos de sus compatriotas. Más me han convencido a mí los razonamientos de su libro en pro del idioma catalán, que cuanto he leído o he escuchado de propaganda autonómica, incluyendo la mucha que les ha hecho y les sigue haciendo don Antonio Royo Villanova. Ya tiene usted ganado el calificativo de «benemérito catalán», aunque sé que lo cimentará más y más con sus siguientes actuaciones. Le felicito a usted y felicito con ello a Cataluña.

JOSE RUIZ JIMENO.—*Professor Mercantil
i alt funcionari de l'Estat.*